

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2019, č. j. 1 A 65/2018 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 29. 11. 2016, č. j. MHMP 2132843/2016/Hoc (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným z porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Žalobce se měl správního deliktu dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, nezajistil, aby dne 26. 6. 2016 kolem 14:56 hodin v Praze 8, na ulici V Holešovičkách (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 802597, směr Teplice), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy byla předmětnému motorovému vozidlu naměřena rychlost jízdy 97 km/h (po odečtení přípustné odchylky), tedy o 47 km/h více, než bylo v daném místě zákonem povoleno, tj. 50 km/h. Nezjištěný řidič se měl dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Žalobci byla podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, za použití § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona,

uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a vyhlášky č. 520/2005 Sb.

[2] Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2018, č. j. 473/2018-160-SPR/3, žalovaný změnil rozhodnutí magistrátu co do upřesnění výroku a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 2. 9. 2019, č. j. 1 A 65/2018 - 31.

[4] Městský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že se žalobce teprve z pravomocného rozhodnutí žalovaného dozvěděl, z čeho je vinen, tj. že se měl dopustit porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 18 odst. 4 téhož zákona. Městský soud poukázal na skutečnost, že žalobci byla již dne 8. 7. 2016 zaslána výzva k podání nezbytného vysvětlení, neboť řidič jeho vozidla porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce byl rovněž poučen o existenci skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že řidič vozidla nerespektoval § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Proto změna rozhodnutí provedená žalovaným, konkrétně doplnění výroku rozhodnutí právě o odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který řidič vozidla porušil, nemohla být pro žalobce překvapivá. Naopak žalovaný postupoval naprosto správně, když výrok rozhodnutí magistrátu o předmětné ustanovení doplnil.

[5] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že došlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, neboť nebylo prokázáno, že by městská policie prováděla měření rychlosti na místě určeném policií. V této souvislosti městský soud odkázal na dokument založený ve správním spise „Místa k měření rychlosti strážníky MP“, který je přílohou informace ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy ze dne 27. 8. 2015. Z něj vyplývá, že k měření rychlosti městskou policií byl mimo jiné určen úsek ulice v Holešovičkách směr z centra mezi SVO č. 802564 a č. 802597, Praha 8. Z výše uvedeného je zřejmé, že vymezení úseku pozemní komunikace, v němž došlo k měření rychlosti a spáchání přestupku (v Praze 8, na ulici V Holešovičkách, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 802597, směr Teplice) a úsek pozemní komunikace určený Policií České republiky k měření městskou policií se shodují. Ze strany městské policie tudíž nedošlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu.

[6] Rovněž další námitku žalobce, podle níž nebylo prokázáno naplnění požadavku § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy změření rychlosti vozidla za pomoci automatu, městský soud posoudil jako nedůvodnou. Městský soud konstatoval, že z podkladů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. To vyplývá, zejména z radarového záznamu s fotodokumentací, kde není uvedena osoba, která by měření provedla. Skutečnost, že na ověřovacím listu ze dne 29. 10. 2015, č. 8012-OL-70336-15, není uvedeno, zda se jedná o automat, či ne, není podstatná. Podstatné je, že ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl ověřen a certifikován k použití pro měření rychlosti vozidel. V tomto směru městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49, nebo na rozsudek ze dne 27. 9. 2018 č. j. 9 As 220/2018 - 70. Podle soudu tak byla jasně naplněna podmínka § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

pokračování

[7] Námitku žalobce, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění, městský soud rovněž neshledal důvodnou. Poukázal na to, že koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění.

[8] Městský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že nebyla odůvodněna výše uložené sankce. Městský soud konstatoval, že magistrát výši uložené sankce odůvodnil velmi obecně, a právě proto žalovaný jeho úvahu doplnil. Jako polehčující okolnost žalovaný hodnotil spáchání deliktu z nedbalosti a skutečnost, že nedošlo ke škodě na majetku či újmě na zdraví. Žádné přitěžující okolnosti žalovaný neshledal. Městský soud nesouhlasil s argumentací žalobce, že odůvodnění sankce nemůže nahrazovat odvolací orgán. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří spolu s rozhodnutím žalovaného jeden celek. Je naopak úkolem odvolacího správního orgánu, pokud zjistí vady v odůvodnění, tyto vady odstranit změnou rozhodnutí v části odůvodnění. Uložená sankce nevybočuje ze zákonného rozpětí. Tvzení žalobce, že jeho jednání bylo prvním porušením právních předpisů, se nezakládá na pravdě. Sám žalobce uvedl, že s ním bylo vedeno více správních řízení, kde mu byla uložena pokuta za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. K předchozímu protiprávnímu jednání žalobce nicméně žalovaný nepřihlédl. Co se týče toho, že žalovaný hodnotil jako polehčující okolnost, že se měl žalobce dopustit správního deliktu z nedbalosti, městský soud připomněl, že správní delikt provozovatele vozidla je postaven na odpovědnosti objektivní. Zavinění provozovatele vozidla se vůbec nezkoumá a to ani s ohledem na uloženou sankci. Proto není takové odůvodnění žalovaného příslušné řešení případu. Na druhou stranu ale nebylo provedené hodnocení v neprospěch žalobce, proto mu nemohla vzniknout žádná újma. Toto dílčí pochybení proto podle názoru městského soudu nevede k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokuta ve výši 6.000 Kč byla uložena v zákonném rozpětí, a to v jeho spodní polovině. Výše uložené sankce spočívá na rozhodnutí správního orgánu, přitom nikde není stanoveno, že musí být pokuta uložena na samé spodní hranici. Městský soud proto uzavřel, že žalovaný uložení sankce dostatečně odůvodnil, tedy že nedošlo ke škodě na majetku ani zdraví osob a přitěžující okolnosti nebyly shledány.

[9] Zbýlé žalobní námitky (neexistence skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodnutí žalovaného; absence ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o uložené sankci, ve výroku rozhodnutí; prekluze odpovědnosti za přestupek; nepřesné vymezení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí; porušení povinnosti označit úsek měření; nevypořádání se s odvolacími námitkami; podjatost úřední osoby rozhodující ve věci; vedení společného řízení) městský soud posoudil jako nedůvodné a nejsou zde rekapitulovány, neboť proti posouzení těchto námitek kasační stížnost nesměřuje.

III.

[10] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Stěžovatel namítal, že městský soud nesprávně posoudil jeho žalobní námitku, že se teprve z pravomocného rozhodnutí dozvěděl, co mu vlastně bylo kladeno za vinu, když porušené právní normy vymezil teprve žalovaný ve svém rozhodnutí, když změnil rozhodnutí prvního stupně. Žalobce se tak nemohl řádně hájit, neboť jeho nesouhlas může spočívat též s právním posouzením věci, není možné, aby se žalobce právní kvalifikaci svého jednání dozvěděl teprve z rozhodnutí, jehož doručením se řízení končí. Ve výroku rozhodnutí magistrátu totiž

absentovaly tři právní normy, které se v něm měly nacházet – odkaz na porušené právní ustanovení (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), odkaz na skutkovou podstatu přestupku, jejíž znaky jednání vykazuje (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu] a odkaz na ustanovení, podle kterého byla ukládána sankce (§ 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu]. Na věc je nutno hledět tak, že stěžovatel má právo na to, aby se údaj o porušené právní normě, jakož i údaj o skutkové a právní kvalifikaci, dozvěděl již ze sdělení obvinění. To se však nestalo. Jediné, co se stěžovatel dozvěděl v průběhu řízení, byla jedna z právních norem, která byla uvedena v odůvodnění rozhodnutí magistrátu, zbytek se dozvěděl až z pravomocného rozhodnutí. Jde přitom o právní normy, které musí být obsaženy ve výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla.

[12] Stěžovatel dále namítal, že skutková podstata nemá oporu ve spise, když nebylo prokázáno, že by rychlost byla změřena zákonně. Stěžovatel v žalobě namítal, že nebylo prokázáno, že by městská policie měřila rychlost v místě určeném policií; nebylo tak prokázáno naplnění podmínky podle § 79a zákona o silničním provozu. Krajský soud v této souvislosti odkázal na dokument, údajně založený ve správním spise, nadepsaný „Místa k měření rychlosti strážníky MP“, ze kterého se údajně podává, že strážníci byli oprávněni měřit v ulici v Holešovičkách směr z centra mezi SVO č. 802564 a 802597, přičemž přestupek byl spáchán v blízkosti sloupu 802597. Předně stěžovatel popíral, že by takový dokument byl obsažen ve spise v době projednávání věci, resp. rozhodování správních orgánů. Jak se podává z obou rozhodnutí, ani jeden ze správních orgánů takový podklad nezmiňoval. Zadruhé, ani jeden ze správních orgánů z takového podkladu při rozhodování nevycházel. Městský soud tedy nemohl vycházet z tohoto dokumentu, když z něj při svém rozhodování nevycházely správní orgány. Bylo na správních orgánech, aby vyhodnotily, zda vskutku osvědčuje, že obecní policie byla oprávněna v daném místě měřit. O tom lze přitom pochybovat. Městská policie byla oprávněna měřit „mezi sloupy 802564 a 802597“, k přestupku přitom došlo „v blízkosti sloupu 802597“, tedy jednoho z krajních sloupů, vymezujících úsek, ve kterém se mohlo měřit. Záleží tedy na tom, zda bylo měřeno „v blízkosti“ sloupu, která spadala do povoleného úseku, nebo v blízkosti tohoto sloupu „na druhé straně“, která do něj nespadala. Ani z podkladu, na který soud odkazuje, se tedy nepodává, že by bylo v daném místě dovoleno měřit Policií ČR. Taková pochybnost je zásadní a podle názoru stěžovatele postačovala pro zrušení rozhodnutí.

[13] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil jeho žalobní námitku, kterou správnímu rozhodnutí vytýkal absenci údaje o formě zavinění ve výroku rozhodnutí. Údaj o formě zavinění je obligatorní náležitostí rozhodnutí o přestupku. Ve výroku rozhodnutí musí být tak uvedeno, zda se jedná o přestupek spáchaný nedbalostně, úmyslně, nebo bez zavinění. Argumentace městského soudu tím, že právní předpis pro daný přestupek nevyžaduje zavinění, a proto nebylo na místě jej uvádět ve výroku rozhodnutí, není podle názoru stěžovatele případná. Skutečnost, že právní předpis nevyžaduje určitou formu zavinění, neznamená, že je možné ignorovat jiné ustanovení právního předpisu, které příkazuje uvést údaj o formě zavinění ve výroku rozhodnutí. V daném případě mělo být tedy uvedeno ve výroku rozhodnutí, že přestupek byl spáchán „nezaviněně“ nebo „bez zavinění“.

[14] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil jeho žalobní námitku, že nebyla splněna podmínka pro projednání věci jako správního deliktu, když nebylo prokázáno měření automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle přesvědčení stěžovatele jsou oba důvody, o které městský soud svůj názor opřel, liché. Neplatí totiž to, že neuvedení jména obsluhy činí z rychloměru automat, a rovněž neplatí to, že byl-li rychloměr ověřen, jde o automat. Podstatné přitom z pohledu stěžovatele bylo to, že v rozhodnutí není ani zmíněno, jakým typem rychloměru bylo měřeno, a zároveň není nijak odůvodněno, že by se jednalo

pokračování

o automat. Kombinace těchto dvou faktorů pak způsobuje, že není přezkoumatelné, zda byl použitý rychloměr automatem, či nikoliv, a proč.

[15] Konečně podle názoru stěžovatele městský soud nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti výroku o sankci, když správní orgán uložil sankci ve výši 6.000 Kč, aniž by tuto řádně odůvodnil. Stěžovatel zastává názor, že z principu *in dubio pro reo* vyplývá, že pokud právní předpis stanoví, že se za přestupek uloží pokuta ve výši 5 až 10 tisíc korun, pak je nutné, aby bylo řádně odůvodněno vždy, je-li ukládána pokuta vyšší než 5 tisíc korun. Pokud však takové odůvodnění absentuje, pak je nutné uložit sankci minimální. Stěžovatel se ztotožňuje s městským soudem v tom, že výše uložené sankce je na správním orgánu, který ji nemusí uložit na samé spodní hranici. Nicméně městský soud opomenul zhodnotit, že není-li uložena na spodní hranici, musí být odůvodněno, proč je ukládána sankce vyšší. V daném případě však jakékoli takové odůvodnění zcela absentuje. Správní orgány nepoukazují ani na jednu přitěžující okolnost, ani netvrdí zvýšenou závažnost či povahu přestupku, kterou ostatně vůbec nehodnotí. Proto je výrok o sankci nepřezkoumatelný. O sankci nelze tvrdit, že by byla uložena v zákonné výši. V posuzované věci byla dána kombinace dvou polehčujících okolností, žádné přitěžující okolnosti, nehodnocené povahy a závažnosti přestupku. Byla-li uložena sankce vyšší než nejnižší, pak nejde o legitimní správní uvážení (které musí být přezkoumatelné), ale o projev libovůle.

[16] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Na závěr stěžovatel a jeho zástupce vyslovili nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

IV.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval důvodností stížní námitky, která se týkala formulace výroku rozhodnutí magistrátu. Konkrétně toho, zda magistrát v rozhodnutí přezkoumatelně specifikoval všechna ustanovení, která vymezují skutkovou podstatu spáchaného správního deliktu, resp. zda v návaznosti na podanou žalobu tuto skutečnost městský soud správně posoudil.

[21] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, magistrát výrok rozhodnutí formuloval tak, že uvedl, že stěžovatel jako provozovatel vozidla porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Následně ve výroku popsal, jakým způsobem, kdy, v jakém místě došlo vozidlem stěžovatele k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jaká je výše nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku a jaká rychlost byla naměřena. Dále uvedl, že popsáním jednáním provozovatel vozidla spáchal správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což se mu podle § 125f odst. 3 za použití § 125c odst. 5 téhož zákona ukládá pokuta ve výši 6.000 Kč.

[22] Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se „*ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, **právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno**, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*“ (zvýraznění přidal Nejvyšší správní soud).

[23] Otázkou požadavků na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu se již v minulosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvedení všech ustanovení sice je vadou, avšak samo o sobě bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Závažnost takového pochybení je totiž třeba posoudit v každém jednotlivém případě. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46). V návaznosti na toto usnesení následně Nejvyšší správní soud shledal jako dostatečné, pokud bylo ustanovení uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a v odůvodnění příkazu, kterým bylo správní řízení zahájeno (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 As 7/2018 - 58) nebo za situace, kdy správní orgán neuvedl číslo porušeného ustanovení, ale jen jeho slovní vyjádření (srov. např. rozsudky ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 158/2018 - 37, nebo ze dne 13. 2. 2019, č. j. 9 As 272/2017 - 31).

[24] Ve věci řešené výše citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu správní orgán I. stupně ve výroku uvedl pouze ustanovení, které porušila stěžovatelka jako provozovatelka vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích) a skutkovou podstatu správního deliktu, kterou svým jednáním naplnila (§125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Správní orgán I. stupně v dané věci neuvedl ustanovení vymezující přestupek, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič a z rozhodnutí tak nebylo zřejmé, jakého konkrétního přestupku se dopustil. Nyní posuzovaná věc je však odlišná. Magistrát sice v rozhodnutí rovněž uvedl pouze § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které vymezují správní delikt provozovatele vozidla, avšak dále uvedl slovní vyjádření relevantních ustanovení. Konkrétně magistrát uvedl, že *„byla s vozidlem registrační značky X při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dosud nezjištěný řidič dne 26. 6. 2016 kolem 14:56 hodin v Praze 8, ul. V Holešovičkách (v blízkosti sloupu VO č. 802597, směr Teplice) – jel s mot. vozidlem tov. zn. BMW, registrační značky X, rychlostí 97 km/h a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h“*.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že magistrát zatížil své rozhodnutí vadou, neboť ve výroku neuvedl všechna ustanovení, která jsou relevantní pro vymezení skutkové podstaty správního deliktu. Na druhé straně se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se stěžovatelem v tom, že by tato vada způsobovala nezákonnost rozhodnutí magistrátu. Správní orgán sice v rámci kvalifikace skutku neuvedl, jaký konkrétní přestupek tímto jednáním měl být spáchán, avšak ze slovního popisu je bez jakýchkoliv pochybností evidentní, že se jedná o § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Ten totiž stanovuje, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *„při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více“*. Interpretace rozhodnutí proto (ve světle citovaného usnesení rozšířeného senátu) dovoluje snadno učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel přestupku porušil.

[26] Smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). K tomu rozšířený senát v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, doplnil, že obdobnou logiku je třeba vztáhnout též na požadavky na právní kvalifikaci protiprávního jednání, tzv. právní větu. Pachatel

pokračování

deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu je výrok rozhodnutí magistrátu schopen tomuto požadavku dostát, neboť z něj jasně vyplývá, jaký přestupek byl popsáným jednáním spáchán. Zrušení tohoto rozhodnutí za těchto okolností by bylo podle Nejvyššího správního soudu nežádoucím formalismem.

[28] V této souvislosti je třeba v souladu s městským soudem navíc konstatovat, že uvedenou vadu prvostupňového rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odstranil žalovaný, který jeho výrok doplnil právě o text, že „(...) *dosud nezjištěný řidič svým jednáním naplnil znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona.*“ Uvedeným postupem žalovaného přitom nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Z konstantní judikatury správních soudů totiž vyplývá, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil drobné vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, publ. pod č. 2646/2012 Sb. NSS, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, nebo rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, č. j. 29 Ca 221/2008 - 48, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2010, č. j. 51 Ca 14/2009 - 30).

[29] Důvodná rovněž není námitka, podle které ve správním ani v soudním řízení nebylo postaveno najisto, že městská policie měřila rychlost v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, tj. v součinnosti s Policií ČR a na úseku jí schváleném. Podle ustálené judikatury kasačního soudu jsou soudy a správní orgány při zkoumání oprávnění obecní policie měřit rychlost ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu povinny shromažďovat podklady prokazující naplnění této zákonem stanovené podmínky, tj. že rychlost byla měřena za účelem zvýšení bezpečnosti provozu a že tuto činnost vykonávala obecní policie na místě k tomu určeném Policií ČR. Tyto skutečnosti se dokládají například dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, případně stanovisky Policie ČR (viz například rozsudky ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013 - 45, ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 - 37, ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 218/2018 - 39, či ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 140/2019 - 42). Takovéto podklady se ve správním spisu nacházejí (viz dokument nazvaný „Místa k měření rychlosti strážníky MP“, který je přílohou informace ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy ze dne 27. 8. 2015). Jelikož byl stěžovatel po celé správní řízení pasivní, nelze správním orgánům dost dobře vytýkat, že za stěžovatele tuto námitku „nedomyslely“ a v rozhodnutí se se splněním této podmínky explicitně nevypořádaly; lze po nich nicméně požadovat, aby příslušný doklad, potvrzující splnění podmínek plynoucích z § 79a zákona o silničním provozu, založily v kopii do správního spisu, což v daném případě učinily. Postup městské policie podle § 79a zákona o silničním provozu stěžovatel zpochybnil teprve v žalobě; bylo tedy povinností městského soudu, aby za dané situace pro posouzení této argumentace sám vzniklé pochybnosti odstranil. Městský soud zcela správně poukázal na to, že z výše uvedeného dokumentu založeného ve správním spisu vyplývá, že městská policie byla po dohodě s Policií ČR oprávněna měřit rychlost mimo jiné v úseku ulice v Holešovičkách směr z centra mezi SVO č. 802564 a č. 802597, Praha 8, a že se místo měření rychlosti stěžovatelova vozidla a úsek pozemní komunikace určený Policií České republiky k měření městskou policií shodují.

[30] Námitkou stěžovatele, že nebylo prokázáno to, zda se místo spáchání přestupku „v blízkosti sloupu 802597“ nachází v úseku vymezeném Policií ČR, se Nejvyšší správní soud pro její nepřipustnost nemohl zabývat. Jedná se totiž o námitku, kterou stěžovatel neuplatnil

v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za vhodné toliko poukázat na skutečnost, že na fotografii zachycující vozidlo stěžovatele v okamžiku spáchání přestupku nezjištěným řidičem jsou uvedeny souřadnice GPS, které přesně identifikují místo měření rychlosti tohoto vozidla.

[31] K námitce stěžovatele, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, Nejvyšší správní soud konstatuje, že u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 36). Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil námitku stěžovatele, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.

[32] K argumentaci stěžovatele týkající se pojmu automat Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že ve správním spise se nachází ověřovací list č. 8012-OL-70336-15 ze dne 29. 10. 2015, z něhož vyplývá, že se jednalo o typ Unicam VELOCITY3, výrobce CAMEA, spol. s r.o. umístěný v Praze 8 na ul. V Holešovičkách, který byl zkoušen podle metrologického předpisu ČMI č. 812-MP-C215 „Metodický postup při ověřování úsekových rychloměrů“. Provedená zkouška prokázala, že předmětný silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Z výše uvedeného vyplývá pro posouzení věci rozhodující skutečnost, že použitý rychloměr byl plně technicky způsobilý, a lze tudíž vycházet z jím naměřených hodnot. Stěžovatel námitku obsahu pojmu automat ve správním řízení vůbec nenamítal. Dne 21. 12. 2016 totiž stěžovatel prostřednictvím svého zástupce podal blanketní odvolání, v němž uvedl, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu. Na výzvu správního orgánu prvního stupně k odstranění nedostatků odvolání ze dne 27. 12. 2016, č. j. MHMP 2277594/2016/Hoc, stěžovatel nereagoval. Nelze proto ani správním orgánům vytýkat, že se nezabývaly obsahem pojmu automat a nepodřadily použitý rychloměr pod tuto definici. Nejvyšší správní soud proto považuje za naprosto dostatečné, pokud správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že překročení rychlosti bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal jakýkoli důvod k uvedení úvah o tom, co je to automat v rozhodnutí správních orgánů.

[33] Rovněž námitku, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti výroku o sankci, když správní orgán uložil sankci ve výši 6.000 Kč, aniž by tuto řádně odůvodnil, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[34] Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.* Podle 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona se za přestupek uloží pokuta *od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodů 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.*

[35] Je nutno v první řadě uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných

pokračování

řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze podle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[36] V případě stěžovatele byla motorovému vozidlu, jehož je provozovatelem, prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 97 km/h (po odečtení přípustné odchylky), tedy o 47 km/h více, než bylo v daném místě zákonem povoleno, tj. 50 km/h. Nezištěný řidič se tak dopustil protiprávního jednání, které vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Je třeba dát za pravdu stěžovateli, že magistrát ve svém rozhodnutí výši uložené pokuty nijak blíže neodůvodnil. Tuto vadu však napravil žalovaný, který uvedl, že „*správní orgán I. stupně uložil pokutu při spodní hranici zákonného intervalu, a to především proto, že jako polehčující okolnosti je možné hodnotit spáchání správního deliktu z nedbalosti, zároveň při jeho spáchání nedošlo ke škodě na majetku či újmě na zdraví. Žádné přitěžující okolnosti nebyly shledány.*“ Správní orgány tak při svém rozhodování přihlédly k závažnosti přestupku a ke zjištěným polehčujícím okolnostem. Pro naplnění především preventivní funkce sankce proto zvolily pokutu při spodní hranici zákonného rozmezí (5.000 Kč – 10.000 Kč) ve výši 6.000 Kč. Zdejší soud považuje výši uložené sankce za úměrnou a souladnou se zákonem s tím, že žalovaný řádně byť stručně odůvodnil její výši. Jak přitom zcela správně uvedl již městský soud, nikde není závazně stanoveno, že v případě neshledání přitěžujících okolností musí být pokuta uložena na samé spodní hranici. V této souvislosti je třeba poukázat i na skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení proti výši a odůvodnění uložené pokuty nic konkrétního nenamítal (stěžovatel podal toliko blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nedoplnil), a proto nepochybil ani žalovaný, když se s výší sankce ztotožnil s poukazem na její uložení v rámci zákonné sazby. K tomu je vhodné znovu uvést, že správní řízení tvoří dohromady jeden funkční celek, což znamená, že otázku přezkoumatelnosti je třeba vždy hodnotit v závislosti na vzájemné provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48).

[37] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[38] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[39] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[40] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem Předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7,

či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či sp. zn. 9 As 413/2018. Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, a zdejší soud odkazuje na relevantní písemnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu